

עם גומרי הלל בכל יום ומסקינן כי קאמר בפסוקי דזמרה ומאי ניהו תהלה לדוד עד כל הנשמה תהלל יה כו' וכן דרש ר' שמלאי (ברכות דף ל"ב ע"א) לעולם יסדר אדם שבחו של מקום ואחרי כן יתפלל לכן תקנו לאומרם קודם תפלה וקבעו ברכה זו לפניהם ואחת לאחריהם והיא ישתבח. (ח) ואומרם מזמור לתודה. ובשבת וי"ט א"א מזמור לתודה, לפי שאין הודה קרבה בהן (מור סימן ג"א) :

ב מעם שאומרים אשרי יושבי ביתך כו' קודם תהלה לדוד שהוא במזמור פ"ד, משום דצריכים (יח) לשהות שעה אחת קודם שיתחיל להתפלל דכתיב אשרי יושבי ביתך עוד יהללוך סלה ופרש"י ברכות דף ל"ב יושבי ביתך והדר יהללוך לכן ראו חז"ל לתקן לומר פסוק אחד והוא שיעור השתיי. וכיון דמפסוק אשרי יושבי ביתך כו' דרשינן האי דרשה שצריכין לשהות שעה אחת לכן תקנו לומר אשרי קודם תהלה לדוד (תוספות ברכות דל"ב ע"ב ב"ד"ה קודם). והאי דאמרינן אשרי כו' קודם תהלה לדוד בשחרית קודם למנצח משום לא פלוג (מחצית השקל ס"י ג"א סק"י). ואומרם אשרי העם סוף מזמור קמ"ד ויש בו ב"פ אשרי, ואשרי יושבי ביתך הרי ג' פעמים. רמז שיאמרו אותו ג"פ בכל יום שמובטח לו שהוא בן עוה"ב (שם). ואגב אותו מזמור תקנו לומר עד סיום תהלים שיש שם "פעמים הללויה כנגד "הלולים שבספר תהלים, ניצות, ניגון, שיר וכו' (ב"י שם) :

ב מעם שאומרים פסוק ואנחנו נברך יה אחר תהלה לדוד שהוא במזמור קמ"ו, משום שאמרו חז"ל כל האומר תהלה לדוד ג"פ בכל יום מובטח לו (יט) שהוא בן עוה"ב, ולכן אנחנו אומרם שנוכה לברך יה גם לעולם הבא (ב"י ס"י ג"א). ועוד

קונטרס אחרון

באמצע ב"ש יכול לענות גם ב"ה וב"ש כיון שאמן חייב לענות וכדי שלא יהי כעין מספר פ"ח ח"ו, ע"י מה שעונים גם בהוב"ש עדיף מפי. אך כל זה קודם אמירת הזכרת שם הקי שבב"ש אז ודאי אין שום קפידא לענות גם בהוב"ש משא"כ אחר אמירת בא"י כו' שבב"ש קודם סיום בא"י כו' דלסוף ב"ש אז אין לענות בהוב"ש רק יסמוך עצמו על ההרהור ע"ש :

ובספר עבודה"ק כתב דגם אמן דברכות לא יענה באמצע, דב"ש נתקן קודם התלמוד אבל יוכל לענות קדושה וברכו וקדיש כמו בקיש באמצע הפרק :

(ח) ואומרם מזמור לתודה. בפסוק ולא אנחנו עמו כתיב "לא" וקרינן "ל"י, היינו אם אנו מחזיקים את עצמנו ל"לא" ב"א, אזי "ל"י אנחנו ב"י. ואם אנו מחזיקים את עצמנו ל"ל"י ב"י, אזי "לא" ב"א, אנחנו לא נחשב כלום (בוצינא דנהורא) :

ב (יח) לשהות שעה א', בס' תולדות אהרן (קרח) כתב, חסידים הראשונים היו שותין שעה א' קודם התפלה לעשות הכנה, ולא כמו שיש ב"א שחוטפין את התפלה במרוצה ובמהירות גדולה ואח"כ הולך לאכול ולעסוק בעוה"י, ועצה היעוצה ע"ז היא כך שזאת ידע אדם שלא לעולם יתיה בזה העולם רק שיבא זמן שילך לעולם שכולו ארוך ובאותו זמן בודאי לא יאמר אין לו פנאי, ולכך יחשוב בלבו אולי הוא היום שנגמר מלאכתו בעוה"י כמו שאמרו שוב יום א' ומה לו לחשוב לילך במרוצה למלאכת עוה"י ולהתפלל במרוצה בלי שום הכנה שמא היום נגמר המלאכה, ובקבר אין זמן להתפלל באריכות וכשיחשוב זאת בודאי יעשה הכנה קודם התפלה לידע לפני מי הולך להתפלל :

ב (יט) שהוא בן עוה"ב. בספר פורת יוסף כתב בשם הגאון מוה"ר א"א מבראד דמה דאיתא בש"ס כל האומר תהלה לדוד ג"פ בכל יום מובטח לו שהוא בן עוה"ב, היינו שאינו אומר רק ג"פ ולא יותר שאינו שונה בעביל חסרון כוונה. וע"ד שאמר ה"ב ע"ש מ' זל"ה"ה דהחזור ושונה בשביל חסרון כוונה כאלו ח"ו ממעט במציאותו ית', כי אין לך דבר שלא יהא בו מציאות השיי אפי' במחשבה חיצונית שם יש ג"כ נצוצות